Quan els símptomes de la Covid-19 no se'n van

Aquest dilluns fa dos anys que va començar un estat d'alarma i un confinament que volia frenar la propagació de la Covid-19. Passat aquest temps, més de 33.000 santcugatencs i de 2 milions de catalans han passat el virus. Tanmateix, hi ha persones que, un cop superat el virus, continuen tenint símptomes més enllà dels dies que se suposa que ha de durar la malaltia. Aquesta afectació s'ha batejat amb el nom de covid persistent, i a Catalunya és fruit d'un col·lectiu que va néixer el maig del 2020 i que a hores d'ara aplega prop de 1.500 persones. Es tracta del Col·lectiu d'Afectades i Afectats per la Covid Persistent, i Cugat Mèdia ha reunit dues santcugatenques que en formen part, ja que tot i que van agafar la Covid fa més d'un any, encara en tenen símptomes.

Una d'elles és la Begoña Pugés, que viu a Valldoreix i va agafar la covid el gener del 2021, a la feina. Explica que el va passar de manera lleu, a casa, i que va tenir símptomes com febre alta, dolors musculars, marejos i diarrea. El problema, però, va venir quan es va adonar que aquests símptomes anaven continuant: "Jo veia que la gent que s'havia contagiat amb mi tornava a fer vida normal, i pensava que jo també hauria de poder. Ho intentava, i no. Els símptomes persistien. Menys intensos, però hi eren".

La seva doctora de capçalera li va demanar unes proves, pensant que potser tenia una pneumònia o problemes de coagulació, però tot va sortir-li bé. I no va ser fins al cap de dos mesos que van començar a parlar que es tractava d'una covid persistent. La Begoña va anar a diversos metges i especialistes, però al final li donaven l'alta dient-li que no podien ajudar-la. "Al cap de set o vuit mesos em vaig trobar abandonada sanitàriament", denuncia. Davant aquesta situació, detalla que el seu sentiment era de sentir-se "molt sola, d'haver de fer autodiagnòstic, i d'haver-me de buscar jo la vida".

"Sort en tinc d'haver trobat el Col·lectiu d'Afectades i Afectats per la Covid Persistent, perquè de seguida ho vaig començar a buscar a les xarxes socials i a informar-me amb articles. Amb això saps que no estàs sola, que hi ha gent com tu", destaca la santcugatenca. A més, ressalta que gràcies al col·lectiu va poder entrar en un estudi a dos anys vista sobre vacunació i covid persistent, i que també està en llista d'espera a la Unitat de COVID Persistent de Can Ruti. De fet, Sílvia Soler, una de les portaveus del col·lectiu, comenta que aquesta és la raó de ser del grup: "Tenim la voluntat d'ajudar les persones com nosaltres a curar-se i a trobar els mitjans per entrar a estudis i perquè tinguin atenció sanitària".

Aquesta mateixa sensació d'acompanyament és la que va tenir la també santcugatenca Marisa Ureña quan va trobar el col·lectiu: "Trobar-lo ho va ser tot, quina sort que vaig tenir! Perquè quan estàs malament et sents molt sola", explica. La Marisa va agafar la Covid al gimnàs fa més d'un any i mig. En el seu cas, va ser més complicat, ja que va tenir pneumònia amb un pulmó afectat i va estar una nit ingressada a l'hospital. Ella pensava que al cap d'unes setmanes començaria a estar millor, perquè això és el que li deia el metge, "però a partir de la tercera setmana vaig començar a veure que tot plegat no estava anant com hauria d'estar anant. M'aixecava cada dia i hi havia un seguit de seqüeles que no marxaven: tenia tos, mocs, estava molt lenta, i em faltava el gust i l'olfacte".

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/noticies/societat/157806.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Com a la Begoña, a la Marisa li va costar trobar respostes en l'àmbit sanitari: "Trobant-me aquestes seqüeles fixes, ningú no sabia què dir-me. Anaves al metge i ningú no sabia dir-me el què. Em donaven molts medicaments atès que no sabien què fer. Arran de tot plegat, la meva metgessa em va començar a enviar a especialistes com digestòlegs, pneumòlegs i otorrinos. Totes les proves sortien bé, i això creava una impotència molt gran". De totes maneres, assegura que està molt agraïda pel suport que ha rebut per part de la seva metgessa, encara que a vegades no tingués els recursos mèdics per ajudar-la. Ara la Marisa va a fer rehabilitació a la Unitat d'Anòsmia de l'Hospital Universitari Mútua Terrassa. D'aquesta manera, explica que almenys no va a pitjor.

Per la seva banda, la Begoña comenta que els símptomes li han anat millorant: "Si m'ho pregunten, no puc dir que estigui pitjor. De fet, puc dir que estic millor, però és una millora molt lenta i amb molts alts i baixos. Sempre hi ha uns símptomes, sempre: jo vaig arribar a tenir 30 símptomes i ara en tinc uns 20. 15 els tinc sempre, i quan hi ha recaigudes, n'hi ha cinc o sis que van anant i venint". "Per tant, sí que estic millor, però també és veritat que s'ha cronificat: jo això no ho tenia", conclou. Així mateix, assenyala que aquests símptomes afecten "molt" la seva vida quotidiana: "El que jo feia fa poc més d'un any, ara no ho puc fer. No té res a veure, la meva vida és una altra. Abans feia senderisme, esquiava, anava al gimnàs, corria... i ara, zero. Camino el que m'obliga a caminar la vida normal, però ja està". "I coses quotidianes com rentar-me el cabell o rentar-me les dents són un esforç", afegeix.

Igualment, diu que ella no es resigna, i que ha deixat de fer determinades activitats d'oci per poder treballar. Després d'estar nou mesos de baixa va començar a treballar dos dies a la setmana, i ara ja en treballa quatre. "Jo tenia moltíssimes ganes de treballar, i de fet la petició d'alta va ser meva perquè ho necessitava mentalment. Ha estat molt satisfactori, tornar a la feina", manifesta.

D'altra banda, diu que la seva gran pregunta ara mateix és per què en ella la Covid ha sigut persistent, i a altres això no els passa: "No hi ha explicació. La meva endocrina em diu que és molt probable que en el meu cas sigui un tema autoimmunitari, perquè ja tinc una malaltia autoimmunitària. I per tant, és possible que el meu sistema autoimmunitari reaccioni malament. Però per què, no ho sabem".

En el cas de la Marisa, els símptomes no afecten la seva vida quotidiana. "Al principi, la fatiga mental, una mica. I també estava molt cansada. Però la veritat és que al cap de cinc o sis mesos jo ja podia fer una vida més o menys normal, tot i que vivint amb aquests símptomes", aclareix. Igualment, és conscient que no tothom està com ella: "Hi ha gent que no pot fer una vida normal. Hi ha molts problemes derivats de la covid persistent: des de digestius, respiratoris, oftalmològics, dermatològics, de fatiga mental, per caminar...". "Ens ha deixat molt tocats aquest mal bitxo!", acaba dient, mig rient.

Recuperar-se Des del Col·lectiu d'Afectades i Afectats per la Covid Persistent, asseguren que hi ha gent que n'ha sortit perquè s'ha curat. La seva portaveu certifica que l'esperança es posa en els estudis que s'estan realitzant i en els primers assajos clínics que es puguin fer a Catalunya: "L'esperança està posada en determinar què poden fer amb nosaltres, amb algun tractament que ens pugui arribar a curar". La Marisa hi coincideix: "Hi ha d'haver algun medicament que ens ajudi, tant per quan es té la Covid com per quan després hi ha covid persistent".

La majoria, dones Sílvia Soler explica que la majoria de persones amb covid persistent són dones, tot i que afirma que darrerament s'han incorporat molts homes al col·lectiu: "Potser veien que es trobaven malament, però no pensaven que poguessin tenir covid persistent. A vegades les dones tenim més la capacitat de trobar-nos i conèixer-nos a nosaltres mateixes". També apunta que hi ha infants i adolescents amb covid

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/noticies/societat/157806.html

Copyright 2024 Cugat.cat

persistent, i que tenen un pronòstic de recuperació més ràpid que els adults.

Així mateix, parla del biaix de gènere com un dels problemes pels quals el col·lectiu ha lluitat: "Pel fet de ser dona, hi ha alguns CAP on et recepten ansiolítics i antidepressius si tens covid persistent. Si ets un home, probablement et faran un electrocardiograma", acaba recalcant la portaveu del col·lectiu.

"Que se'ns escolti" "El que demanem és compromís, investigació i tractament des de l'àmbit sanitari i de la ciència. I també recursos econòmics i compromís dels governs perquè això s'ha d'investigar. Que se'ns escolti", reivindica la Begoña. Creu que seria important que es comptabilitzessin els afectats per covid persistent: "Tal com cada dia es diuen quants infectats, ingressats, persones a l'UCI i defuncions hi ha, s'ha de dir quantes persones afectades per covid persistent hi ha".

Entén, però, que és difícil comptar-ho, ja que fins fa molt poc no hi ha hagut un consens en la definició de la malaltia. "És difícil comptar-ho, però se'ns ha de donar veu i s'ha de visibilitzar. Hem de poder-ho explicar!", sosté. A més, la santcugatenca està convençuda que cal explicar-ho des de l'àmbit sanitari i des del govern: "Perquè si agafes la covid, potser tens sort i no és greu i potser ni te n'adones. Però potser no tens sort i et queda una afectació per covid persistent". Sobre això, la Marisa creu que "segur que hi ha gent que té covid persistent i que no ho sap". "N'hem de parlar i reivindicar que això no és normal", afegeix.

A banda, Soler es posiciona en contra la gripalització de la Covid-19: "És un error monumental dels governs, perquè no coneixen prou a fons la covid persistent. Sense saber quin biomarcador tenim els covid persistents que determina que el tinguem uns i no uns altres, és una manera de posar en risc a tota la població".

Begoña Pugés: Jo veia que la gent que s'havia contagiat amb mi tornava a fer vida normal, i pensava que jo també hauria de poder. Ho intentava, i no. Els símptomes persistien. Menys intensos, però hi eren.

Marisa Ureña: Tinc covid persistent des de fa pràcticament pocs mesos. Perquè al principi et diuen que t'ha quedat una mica tocat l'estómac, l'intestí... i que vagis al digestòleg. El digestòleg et diu que no tens res, i per tant, no ho sabem, no és res.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/noticies/societat/157806.html

Copyright 2024 Cugat.cat